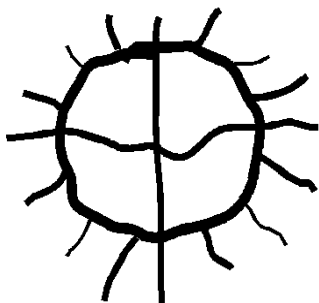

Kim Siv

Aurinkoiseni

Osa 1/3

**Kirjoittanut:
KIM SIV**

AURINKOISENI

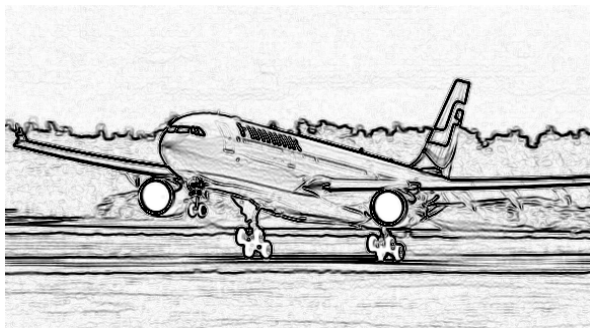

Osa 1/3

© 2014

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-776-6

Aurinkoiseni

Soljuvan majesteetillinen laskukiito alkaa ja lentokone liukuu Helsinki Vantaan lentokentälle.

Melkoisen mukava matka vai mitä? Kysyessään Jouni kumartuu vaimonsa puoleen ja saa vastaansa mairean hymyn naisen kasvoilta.

Kyllä tietenkin, Päivi vastaa ja mutristaa suutaan pienelle suukolle, johon Jouni ei voi muuta kuin muiskauttaa takaisin.

Jouni katsoo vaimoaan Päiviä ja hänen tummanruskeaa olkapäille valuvaa tukkaansa. Hän on nätti, sitä ei käy kieltäminen. Meillä ei ole muuta yhteistä ulkonäössä, kuin ruskeat silmät, Jouni miettii. Olen perinteisen suomalaisen näköinen mies vaaleine hiuksineni ja partakarvoineni, jotka kehystävät suupieliäni. Päivin ulkomuoto sopisi vaikka eteläeurooppaan, jos hän saisi kuukauden verran keskitaivaan aurinkoa kropalleen. Isänsä tyttö. Onhan hänen isänsä kotoisin Kreikasta. Äitinsä

kasvojen muoto hänellä kyllä on ja se on alunperin suomalaista. Hmm.. Olen kohtuullisen tyytyväinen tämän hetkiseen olooni ja silloin ajatukseni lipuvat erinäisissä tapahtumissa, joita oli sattunut lähiaikoina. Kuten esimerkiksi tämä Pariisin matka, jolta juuri olimme saapumassa kotiin. Se oli ollut tämän viikonlopun matkan aikana loppujen lopuksi mielenkiintoinen kohde. Ehkä turhankin romanttinen näin perusjäyhän miehen mieleen, mutta kuitenkin tres bien! Kadunvarsikuppilat, kaupat, Eiffel ja jopa hotelli tarjosivat mukavan mannermaisen ympäristön heittää vapaalle ja oleilla. Lapsetkin oli saatu sopivasti tutun naapurin tytön hoitoon. No isoja poikiahan ne jo olivat 9 ja 11v, olisivat melkein viikonlopun selvinneet yksin. Pienen pieni hämmästyksen huudahdushan siinä oli käynyt kuullessani Päiviltä matkan voitosta, jossain nettiarvonnassa. Itseasiassa kun näitä iloisia tapahtumia kertaan, omituinen taustalla oleva ajatus kumpuaa mieleeni. Voiko tämä kertakaikkiaan olla totta. Eihän nämä mitään miljoona voittoja ole, mutta hyvä tuurimme vai pitäisikö sanoa myös oikeaikaisuus monissa valinnoissa, tuntui joskus epäilyttävältä. Niin, epäilyttävältä siksi, että juurikaan minä en ollut se, joka teki oikeita valintoja tai päätöksiä, vaan rakas vaimoni Päivi. Noaahh “”, tämä minun pääni. Joutavia ajatuksia pullollaan, salaliittoteorioiden kyllästävä, ääh.. Nyt olisi pieni meditatiivinen rauhoittuminen paikallaan.

Päivi, minua vieläkin hymyilyttää se tapaus siellä taidekeskuksessa ja ranskalaisten taikausko. Olimme

sattuneet menemään tunnettuun pariisilaiseen taidenäyttely tilaan, jossa oli tapahtunut jotain eriskummallista nykyaikana. Siitä oli kirjoitettu jopa seuraavan päivän lehdessä. Yksi nainen oli kuulemma pyörtynyt nähdessään aaveen, siinä yleisölle avonaisessa näyttelytilassa.

Niin heh, vain ranskalaiset kykenee tuollaiseen. Jouni, eihän sitä koskaan tiedä, jos hän vaikka olisi nähnyt jonkin tai jonkun. Hih hihii. Taide saa aikaan mitä eriskummallisimpia tunne tiloja..No me olemme jalat tukevasti maassa olevia ihmisiä, emme usko joutavia.

Kone rullaa kentälle, vääntäydymme terminaaliin, kuulutuksia sataa ihmisten ohjeistamiseksi yhteistoimintaan. Aurinkoiseni huikkaa taksin kaikkien toisten matkustajien nenän edestä. Taksikuski avaa vaimolleni oven ja tunkee laukkumme takakonttiin. Hyppään kyytiin. Kuski kysyy minne mennään ja sen kuultuaan lähtee ajamaan “kotia kohti”.

Jouni, olet kovin vaisu ja puhumaton, mikä on? Mikä kultsipuppelia vaivaa? Pitäää olllla illoinen.

Päivi puhuu minulle, venyttäen sanojaan ja lotisuttaen samalla poskeani kädellään, aivan kuin se olisi joku soitin.

Ei mikään erityisemmin, ajattelen vain tulevaa työviikkoa, taitaa tulla vain sopivasti kiire Maanantai

toimistolla.

Älä huoli Jouniseni, kyllä kaikki järjestyy. Kiire on vain suhteellinen käsite, hi hi.

Puhelin soi. Rääkäisee oikein kuuluvasti. En heti tajua sen olevan minun vanha kunnan toimiva Symbian kännykkäni. Siitä en hevillä luovu, vaikka työkaverini irvailevat. Niin haloo, Jouni Haveson!

Tässä on Elli, sanoo nainen hieman hätäntyneellä äänellä. Elli Jokinen, isäsi Jaakon naapurista.

Mikä on hätänä, onko isällä joku hätä?!

No on, jos totta puhutaan. Isäsi on kotona, eikä suostu menemään sairaalaan, joten lääkäri on täällä hänen kotonaan. Pyysi minut soittamaan sinulle. Hän haluaa tavata sinut mahdollisimman nopeasti, taitaa olla oikeasti kyllä nyt lähtö lähellä.

Keskusteltuani lyhyesti Ellin kanssa ja suljettuani puhelimen, huikkaan taksikuskille. Hei, hei kuule kaveri! Suunnanmuutos, menemmekin Muhokselle suoraan, minun täytyy päästä isäni luo.

Opettelisit Jouni vastaamaan puhelimeen kunnolla, Päivi sanoo. Siksi toisekseen en minä tältä istumalta kyllä Muhokselle lähde, sinnehän on ainakin 600 kilometria. Vaivaako isääsi pahastikkin joku? Jos näin on, vie minut ensin kotiin ja lennä sinne. Muutenhan joudumme olemaan töistä poissa koko

viikon.

Taidat olla oikeassa Päivi. En jaksaisi autossa istuakkaan enää seuraavaa seitsemää tuntia.

Taas koneessa, tällä kertaa Ouluun. En hyvästellyt edes poikia, koska olivat jo nukkumassa. Vilkaisin vain makuuhuoneen ovelta ja kaikki näytti olevan kohdallaan. Muistan Päivin sanoneen.

Mene sinä nyt heti sinne isäsi luo. Muista laittaa töihin viesti, että missä olet. Ja kuule hei, minä rakastan sinua.

Päivi tulee halaamaan minua pitkään ja puristaa tosi kovaa. En muistanutkaan, että hän on noin vahva.

Tiedätkö, minusta sinun isäsi ei ole ollut oikein pitkään aikaan sanotaanko “täysin terve”, tarkoitan siis mieleltään.

Luon häneen pitkän alakuloisen katseen ja tokaisen “niin”. Kelaan menneitä asioita ja tapahtumia usein päässäni, en tiedä liekkö sekin jonkin asteinen mielen häiriö, vai kenties verenperintöä. Ukki Jaak, niin kuin pojat häntä sanovat oli aina ollut jännä tarinan kertoja. Oikeastaan vähän liian jännäkin. Pienenä pelotti monesti täkin alla ollessani ja pari erinäistä kertaa sain myös poikiani rauhoitella sängynpohjalle nukkumaan. Ukin tarinat olivat Lappi lähtöisiä, saamelaisilta kuultuja, luonnonihmeitä ja kummajaisia sisältäviä. Kaiken kaikkiaan pelottavia

ja synkkiä, pieniä poikkeuksia lukuunottamatta. Äitini Kirste Maaret oli saamelainen. Huom! Oli. Koska hän menehtyi auto-onnettomuudessa jo kauan aikaa sitten, kun vielä itsekkin olin pieni. Äitini tarinoita en juuri muista, mutta isäni kertoi hänen olleen erittäin hellä ja ymmärtäväinen. Tunnen silloin tällöin äitini läheisyyden ja itse asiassa myös nyt, ollessani matkalla

isäni luo. Naukkaan pienestä taskumatistani pienen huikan ja aivan kohta toisenkin. Tuliaisena tuomani vahva konjakki solahtaa mukavasti lämmittäen alas kurkusta ja saa aikaan rennon mielyttävän olon. Olo on juuri sellainen, jossa muistot notkahtavat mieleen rullaavina kuvasarjoja ja saavat aikaan analyyttisen mielen tarkastelunhalun osakseen. Tapasin Päivin n. 12v. sitten, oli aivan kuin olisi sovittu aikaisemmin, että näin tulee käymään. Olimme heti yhteisymmärryksentasolla toisiamme täydentävä pari. Sen vaan niin kuin aistii, kun toisen sisäiset ajatukset voi nähdä ja tuntea hänen ulkoisessa käytöksessään. Olimme siis miltei heti yhdessä ja elämän käännteet seurasivat toisiaan.

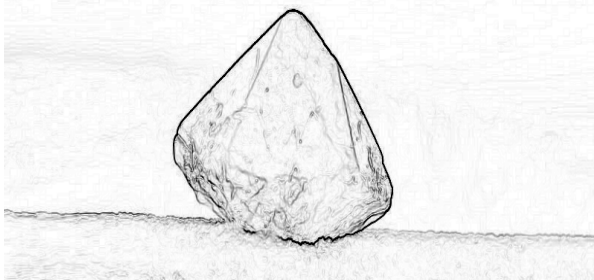
Yhteenmuuttaminen, häät, autolaina, talolaina, mökkilaina, koira, kissa, ensimmäinen lapsi ja sitten toinen. Kaikki kuuden vuoden sisällä. Jossain vaiheessa tahti alkoi hirvittää. Töitä töissä, töitä kotona, paljon lainaa ja hieman unettomuutta. Nämä kaikki, monien ihmisten kokemat joka päiväiset asiat johtivat siihen... Että ollessamme lomailmassa Pyhä-Luostolla juhlistamassa 10-vuotis yhdessäoloamme. Minut valtasi tunne, että olen kuristumassa, enkä jaksa enää. Sanoin Päiville, että menen kävelemään ruuan päälle, ettei minua alkaisi väsyttämään enempää.

OK, mene vaan sitten ja jätä meidät kolmesta vähäksi aikaa. Olet jotenkin niin takakireä, vaikka meidän pitäisi olla lomalla!

Hyppäsin lämpimiin vaatteisiini ja loikkasin talvisen näköisen mökkimme korkean kynnyksen yli, kuulaaseen ulkoilmaan. Perkele, huohotan ja kävelen kauemmas. Kaikki kaatuu päälle. Saatanan pomokin ahdistaa töissä, hyvä että tänne lomalle päästiin. Lapsetkin on ihan kivoja, tosin ihan pienet lapset on työläitä ja kovia huutamaan. Päivikin alkaa mennä itse kireäksi, enkä vaan MINÄ. Viu se auto piti viedä huoltoon. Enkä minä kerennyt viime kesänä laittaa edes sitä laituria. Noh, eihän nuo pojat osaa edes uida vielä. Helve**i, koskee rintaan. Onko tämä sydänkohtaus? Ei vi**u, rintalihakset on vaan niin jäykkänä. Hyperventilaatio...Tuiskahdan lumeen ja ruumiini tekee muutaman kouristusliikkeen maassa. Piehtaroin lumessa ja hakkaan nyrkillä**

jotain olematonta ja silti niin vihamielisen ärsyttävästi käyttäytyvää ääliötä. Eiiii perhana, mikä kohta, mitä minulle tapahtuu? Tunnen voivani pahoin ja yökkään, mutta ei sieltä mitään tule. Puuh, rakas Jumala. (Ristin käteni yhteen). Tai no niin, itseasiassa ihan kuka vaan, joka sattuisi tämän kuulemaan. Poista tämä ahdistus päältäni ja anna meidän perheelle parempi elämä. Laukaisen vahvan ja anovan rukoukseni johonkin eetteriin. Se on niin vahvalla tunteella ja tarkoituksella ladattu, että havahdun itsekkin. Katson ympärilleni ja nousen pystyyn. Lähdän hitaasti ja vaivalloisesti kulkemaan takaisin kohti mökkiä. Aivoni tuntuvat olevan nollattu. Itseasiassa minulla on hyvin, hyvin seesteinen olo..

Läheisen luolan peräseinällä suuri ametisti poksahuttaa rikki. Tuo ikiaikainen kovahko kiviaines ei näin yleensä ilman syytä tee. Valonkajastus voimistuu juuri rikki menneen ametistin lähellä, aivan kuin pieni piste, pieni itsevalaiseva virvatuli..Ddcccchooo.. Luolan suuaukosta tulviva valo täyttää tienoon. Jos joku olisi sattunut olemaan paikalla näkemässä, hän olisi voinut huomata aivan

kuin päivän kirkastumisen. Kaikki tuo valo ei ole kuitenkaan peräisin Auringosta. Valo syöksyy luolan uumenista, mutta muistuttaa mitä suuremmassa määrin kultaista Auringon valoa. Se mitä mahdollinen sivustakatsoja olisi seuraavaksi nähnyt, olisi saattanut viedä kyseisen kenties tervejärkisen ihmisen uskonsa ja ymmärtäväisyytensä kaukaisimmalle rajalle. Ihmiskasvoinen, kultaisen keltaisena hohtava olento työntyy ulos ja lähtee leijailemaan kohti kauempana olevaa tunturia. Valonhohde pienenee, kunnes katoaa kokonaan ympäröivään yöhön.

Vhh.. Täh, herään lentokonetuolissani ja tuikkupullo murheeseen kolahtaa lattialle. Helv**ti, mikä painajainen. "Fasten seat belts" valo tuikkii. Uuh, joko aletaan laskeutumaan?

~~

Olen terminaalin edessä ja etsin käsiini ensimmäisen taksin, joka eteeni sattuu tulemaan.

Vai Jouni Haveson. Joo, kyllä minä itse asiassa sinun isäsi tunnen, sanoo taksikuski Pentti. Hän käy useinkin Oulussa minun kyydissäni. Jaakko on vakioasiakas.

No, jos kerta tunnet, niin ajetaan hänen luokseen. Olisi pieni tarve käydä tsekkaamassa papan vointi. Tämähän tuntuu taas olevan sattumia täynnä koko reissu, ajattelen. Aivan kuin joku olisi suunnitellut. Lennolle oli juuri vain viimeinen paikka saatavilla ja nyt jopa taksikuskikin sattuu isän vanhaksi tutuksi.

Suunnittelusta puheenollen. Paluu muistelemaltani Lapin lomalta oli sujunut tosi hienosti, ihan kuin elokuvissa. Niin, siis todella tarkoitan sitä. Alussa auto hangoitteli vastaan ja ei käynnistynyt, mutta eipä huolta. Vaimoni soitti korjaamoon. Korjaamosta kertoivat lähettävänsä laskun vakuutusyhtiöön. Mies, joka tuli autoa hakemaan, sanoi tuntevansa kaverin, joka lähtisi juuri viemään helikopteria etelään huollettavaksi. Pääsisimme kyytiin jos haluaisimme ja auto tuotaisiin perästä. Kotiin tultuamme, vakuutusyhtiö ilmoitti. Että saamme korvauksen menetetystä ajasta, matkakulut sekä auton korjauksen ja toimituksen, eikä bonukset tästä pienene. Jos tässä olisi ollut kaikki mitä seuraavina vuosina tapahtui, ei se olisi ketään ihmetyttänyt. Joo, minusta alkoi kiertää työpaikalla ja lähituttavien piirissä Hannu Hanhimaisia juttuja. Saattoivat olla jotkut ehkä liioiteltujakin. Mutta kun perjantai pullon arvontaan en enää saanut osallistua. Voitettuani sen joka toisena kertana omakseni, se vähän pisti harmittamaan. Ylenin työssäni esimiesasemaan ja entisestä pomostani tuli oikein mukava mies, eikä hänen luottonsa minuun enää horjunut. Raha-asiat korjautuivat melkein kuin itsestään, eikä lapsissakaan ollut enää niin kovasti työtä. Lienee tosin ollut osuutensa oikein luotettavassa ja usein vapaana tehtäviin tarjoutuvassa lastenkaitsijassa, joka sattui löytymään lähinaapurustosta. Aloin elää satumaailmassa pehmeässä ja yltiöturvallisessa pumpuliusvassa, jossa kaatuminen olisi aiheuttanut enintään bumb- äänen, ei muuta. Fyysisyys loisti, niin hiihto-/lenkkipolulla,

kuin vällyjen alla. Sain monenlaista ihailua osakseni ja ystäväpiirimekin alkoi vähitellen muuttua, sellaisiin “parempiosaisiin”. Kaikista uusista ystävistämme en hirveästi aina innostunut, mutta jäihän minulle yksi vanha kunnon kaveri, joka ei pettänyt koskaan. Toni Tiitinen oli varmaan naisten mielestä hellyttävä hömppä. Minusta hän oli vain hömppä, mutta rehti ja luotettava kuin riihiruisleipä. Mies, joka ei ajatellut kenestäkään pahaa ja oli mukana kuvioissa, jos häntä vain niihin haluttiin. Juu, sellainen Toni oli. Lämmin hymy nousi huulipieleeni ajatellessani hänen muutamia toilailujaan. Olin saanut jopa muutaman kerran pelastaa hänet parilta pulmatilanteelta. Olin itseasiassa pelastanut hänet jopa rahallisesti, kun hänen avioliiton parempi osapuoli oli törsännyt luottokortti tietonsa mustalle listalle asti. Hmm.. Se 10k€ arpavoitto tuli kyllä tarpeeseen, pari päivää sen jälkeen kun Toni oli vaikeuksistaan minulle avautunut.

Taksikuski kurvasi rivitalon pihaan. Oltiin paikan päällä, eli isäni luona. Anna olla, minä tarjoan tämän kyydin. Isäsi on itseasiassa sen verran hyvä ystävä ja kyyditettävä, että jos hän on vakavasti sairas, niin en kehtaa tästä mitään veloittaa.

Ääh, no ota edes parikymppiä, niin pääset kahville.

Ei kiitos, mutta vie isällesi terveisiä ja pikaisia paranemisia.

Ok, tämän kerran. Mutta jos saat pois tullessa minut kyyditettäväksesi, niin maksan tupla maksun.

Heh heh, tässä on minun suoranumero, soita siihen niin tulen hakemaan.

Astelen rivitalon ovelle, jossa lukee 3b. Koputan, mutta kukaan ei vastaa pitkään toviin. Elli naapurista kurkistaa viereisen osakkeen ikkunasta ja heilauttaa kättään minulle. Kohta hän on jo edessäni ja sanoo.

Jouniko se siinä, oletpas sinä pyöristynyt.

Noo, sitä se vakaa perhe-elämä teetättää, vastaan nopealla heitolla.

Eihän sinulla nyt vaan aikuisiän diabetes ole tullut? Juu, minulta sitä on tutkittu jo monta kertaa. Onhan noita vaivoja muitakin, käsi on niin kipeänä ja monenlaista lääkettä joutuu eri vaivoihin joka päivä ottamaan. Kolottaa ja väsyttää vähän väliä, mutta yöllä ei kyllä meinaa saada unta sitten aamu kolmen jälkeen millään.

Niiin, kyllähän sitä. Onhan sitä kyllä kaikenlaista vanhemmiten, aivan. Vastaan nopeaan vuodatukseen, kun mitään älykkäämpääkään ei suusta satu sillä hetkellä tulemaan.

Minulla on avain isäsi huoneistoon, ollaan tunnettu jo niin pitkään toisemme, että ollaan kuin sisko ja sen

veli.

Jaah, vai niin, hymyilin salaperäisesti ja Elli katsoi minuun vähän omituisesti. Olin melkein satavarma, että jossain välissä olivat harrastaneet jotain teeren peliä kumminkin. No samapa tuo minulle, jos kerran viettivät yhteistä aikaa, parempihan se niin.

Menemme sisään ja Elli huhuilee Jaakkoa. Niin? Hyvin hento miehen ääni kuuluu jostain huoneesta. Voi rähmä, tuntuu että sydän hypähtää kurkkuun. Näinköhän tässä joudutaan saattohoitoon tällä kertaa. Terve isä, mikä on vointi? Tulin niin nopeasti, kuin pääsin. Elli soitti minulle, että olet kovastikkin sairaana.

Jounihan se. Toiveikas ja jopa helpottunut ääni sanoo. 84-vuotias mies yrittää nousta vuoteelta makuuasennosta istualleen, mutta hento ruumis ei tahdo totella. Minä ja Elli syöksymme apuun.

No elkööhän nyt, kyllä minä tästä.

Pappa on kohta istualtaan rakkaassa nojatuolissaan. Elli sanoo laittavansa kahvia. Kysyn isältä, että onko käynyt lääkärissä, johon hän vastaa.

En, kun se kävi minun luonani täällä.

Mikä oli tuomio?

Keuhkokuume, joka nyt ei vielä sinänsä ole paha

asia, mutta jos on vain yksi keuhko, niin se on vähän eriasia. Tuli sitä tupakkia polteltua vähän liian monta vuotta. Mitä siitä nyt kaiken kaikkiaan tulee melkein 60 vuotta. Lopetinhan minä tietysti silloin, kun leikkasivat tuon toisen keuhkon, silloin kymmenen vuotta sitten. Kuule Jouni, minulla on sinulle erittäin tärkeää asiaa. Kunhan Elli laittaa nuo kahvit, niin saa sitten mennä omaan kotiinsa. Minä haluan kertoa sinulle jotain. Jotain hyvin tärkeää, jonka minä olen alkanut muistaa vasta nyt. Minä en ole äitisi kuoleman jälkeen ollut ihan täysipäinen, mutta siihen on kyllä syynsä.

Elli tulee kattamaan kahvin, hänellä näyttäisi olevan joitain voileipiäkin tarjottavana. Silmäni vaeltavat ympäri huonetta pysähtyen vanhoihin valokuva kehyksiin. Koko suku on näytillä kirjahyllyssä, mutta erityisesti äitini ja isäni hääkuva kiinnittää huomioni. Kuva on mustavalkoinen, mutta siihen on lisätty hennosti punaa molempien poskiin. Äitini on kuin nuori varsa, kaunis kuin mikä. En ihmettele mitä isä on hänessä nähnyt, kun on vihille vienyt. Isäni musta tukka ja kasvonpiirteet tuovat mieleen Tauno Palon. Siis en nyt kehu vaan olemattomia, mutta hän näyttää todellakin 40-50-luvun elokuva tähdeltä. Katson häntä nyt hänen hörpätessään kahvia kupista. Kyllä aika tekee tehtävänsä.. Mietin hieman surullisena ja haukkaan Ellin tekemää voileipää. Kahvit ja leivät on pian nautittu ja Jaakko isäni kiittää ja sanoo naapurilleen.

Kyllä me Elli pärjätään, mene vaan kotiisi.

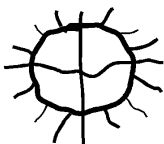
Kiitos kaikesta avusta Elli, isä ei olisi voinut saada parempaa naapuria. Hyvästeltyämme ja toivoteltuamme hyvän yön, Elli lupasi tulla seuraavana päivänä takaisin. Ulko ovi loksauttaa kiinni ja seuraavaksi kuulen isäni kutsuvan minua.

Jouni, sinun täytyy tulla katsomaan tätä.

Isäni on avannut pienen muistojen laatikon, josta hän näyttää auto-onnettomuudesta koskevaa lehtiartikkelia.

Tässä on se auto juttu, jossa äitisi menehtyi. Tiedätkö en ole kertonut sinulle aikaisemmin, mutta vastaan ja meidän päälle ajaneen auton kuski oli jättänyt itsemurhaviestin kotiinsa. Viestissä oli kerrottu kuinka keltainen valo oli vallannut hänen mielensä ja ääni hänen päässään kehoittanut ajaa kolari, jossa hän pääsisi tästä tarkoituksettomasta elämästään pois. Jouni, minä olen tosi huonossa kunnossa tällä hetkellä. Mutta on siitä itseasiassa ollut jotain hyötyäkin, sillä minä olen alkanut muistaa. Minulta meni kovan kuumeen takia kaikki aisteihin tukeutuva havaintokyky. Jouduin tajuttomaksi ja sain matkustaa mielessäni sille alueelle, joka oli unohtunut jo ajat sitten. Äitisi kuoli jo 40-vuotta sitten, kun sinä olit noin viiden vanha. Olimme onnellisia äitisi kanssa ja hän oli elämäni valo, joka kiehtoi minua sekä henkisesti, että fyysisesti. Äitisi ei tykännyt Kirste nimestään, vaan halusi, että kaikki kutsuisivat häntä Maaretiksi. Saamelaisuus oli tietysti jotenkin kiehtovaa myös, sillä häneltä minä

Voiko elämä olla niin vaikeaa vielä nykyaikanakin, että sinun on turvauduttava johonkin yliluonnolliseen? Kenties jokin jumala, pyhimys tai profeetta, jonka tunnistat omaksesi, voisi antaa sinulle helpotusta elämääsi. Ole varovainen ketä rukoilet, sillä voit saada pyytämäsi ja vähän vielä enemmänkin. Jouni Haveson on tavallinen perheenisä, jonka elämä alkaa näin vasta yli nelikymppisenä muodostua hyvin erikoiseksi. Niin, mikä sitten on erikoista tai yliluonnollista kenellekin. Toisille meistä jokainen päivä sisältää mystisiä kokemuksia ja toiselle suurinosa elämää on vakaan yksitoikkoista, mutta turvallista. Kertomuksen ensimmäinen osa Aurinkoinen vie sinut maailmaan, josta moni ei tiedä ja ne jotka tietävät, eivät kerro.

9 789522 867766

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi